

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50

Mell: Paa blomsterkræft Bakke ved Hjalmar og sang.

Nu vil jeg fortælle en Kænsendes Liv,
Ja, det kan De tro, det er svært.

En Handelsreisendes

Gjenvordigheder.

Har naadig sig rejste og gav mig et Blik,
Som jeg er vant til med.

En Kænsende med Ryggen mod Høden af NIK,
Et Kænsende, som en din Væd.

Derfor har jeg et Læder med Sagen,
Og derfor har jeg et Læder med Sagen.

Men det, som med det skærsiden kom,
Det var nok den stakkels fornommede Blom.

Udover de Fremme det gaar, tænkte jeg,
Da atter paa Gaden jeg kom.

Hvad skulde jeg ogsaa paa denne Gade,
Dog gik jeg mig et for en Bødd.

En eneste Svale kan et gjore Sommer,
Et altid jeg faar sige en Kæft, hvor jeg kommer.

Frisk Medl Peter Søren, nu paa'n Igen,
Maa ha' mine Ordres Isedeltor Skjund.

Er Frim til Frim den indsiges Dag,
Jeg vandrede troly og trødt.

Og anskede for min retterlige Sag,
Men Alle har Spindes Laa.

Det hjaalp mig Fræt, jeg fik ingen i Særen,
Min eneste Trøst var, at selv paa Væren.

Akl saa kan det ogsaa paa en anden Laa,
Hvor

Harstad: P. O. Klinges Bogtrykkeri.

Mell: Paa blomsterklædt Bakke sad Hjalmar og sang.

Nu vil jeg fortælle en Reisendes Liv,
Ja, det kan De tro, det er svært.
Hver Morgen til Kunden saa stram og saa stiv,
Som Modejournalen mig lært.
Jeg banker paa Døren til indre Kontoret:
Kom ind! lyder skarpt fra en Ende ved Bordet;
Undskyld! er det Chefen, jeg nu taler med?
Det stemmer paa Prikken, behag sidde ned.

Jeg faar præsentere: mit Navn det er Blom,
Mit Firma har godt Renomé,
Jeg reiser i Kognak for Absalon From,
Og Varen er fin, skal De se.
Tillad mig at spørge, om De kan behöve
Et lidet Parti efter medbragte Pröve.
Superior fine, De forstaar mig jo vel,
Noterede Priser, en ren Bagatel,

Han naadig sig reiste og gav mig et Blik,
Som jeg oversatte med „Nei.”
En Krumning med Ryggen med Hodet et Nik,
Et knusende: gaa nu din Vei!
Det nytter Dem ei, vi er færdig med Sagen.
Og derpaa han vendte mig bredeste Bagen;
Men den, som med Fart udaf Skjærsilden kom,
Det var nok den stakkels fornærmede Blom.

Udover de Fromme det gaar, tænkte jeg,
Da atter paa Gaden jeg kom.
Hvad skulde jeg ogsaa paa denne Galei,
Dog gi'er jeg mig ei for en Bom.
En eneste Svale kan ei gjöre Sommer.
Ei altid jeg faar slig en Kjæft, hvor jeg kommer.
Erisk Mod! Petter Sören, nu paa'n igjen;
Maa ha' mine Ordres istedetfor Skjænd.

Fra Firma til Firma den udslagne Dag
Jeg vandrede trolig og traadt,
Og snakkede for min retfærdige Sag,
Men Alle har Spiritus faat.
Det hjalp ingen Prat, jeg fik ingen i Snaren;
Min eneste Tröst var, at selv prøve Varen.
Ak! saa kan det gaa paa den syndige Jord;
Hvor leit at faa Nei, er vist Ingen som tror.

Forresten saa kan jeg slet ikke forstaa,
At Chefen ei faar i sin Skolt,
At jeg maa utallige Gange gaa paa,
Om jeg nogenting kan faa solgt.
Kan han da selv ikke drage til Polen
Og glo paa den Stakkell, som gennemgaar Skolen;
Da fik han vel vide, hvad det har at si',
At fare langs Landet paa gros Frieri.

Med Bunker af Breve jeg blir bombardert,
Et Legio Krafttelegram.
Postdaglig man söger at faa mig blamer't,
Saa det er en Spot og en Skam.
Jeg ta'er det med Ro, naar Skandal er paa Moden,
Og venter taalmodig paa Øxen ved Roden.
Ak! tænk om vi byttede Roller vi To;
Jo, da fik vi anden Musik, kan De tro.

Naar jeg kommer hjem til min Herr Principal,
Mig venter en lystelig Dag.
Jeg har det i Kroppen, at det bli'r Skandal,
Et sandt Lurveleven og Brag.
Den vanlige Hilsen, jeg faar hos Stabeisen:
Hvad Fanden har De dog udrettet paa Reisen?
Om jeg end har slumpet i nogenting Stort,
Blir Enden paa Visen, at alting var Lort.

Men Solskin, det har jeg nu ogsaa ibland',
Naar Lykken vil være min Ven.
En Handel kan jeg ogsaa flux faa istand,
Og da kjender jeg mig igjen.
Jeg glemmer saa let de forbaskede „Neier”,
Og tænker tilsidst, at jeg Erterne greier;
Jeg ta'er det med Ro i den kritiske Stund
Og aldrig forsømmer at bruge min Mund.

Se saadan er ofte den Reisendes Kaar,
Naar surt han skal tjene sit Bröd:
Et Utal af „Neier” og Fantord han faar;
Ak! Stillingen er ikke söd.
Men det maa jeg sige: jeg holder paa Standen;
Om jeg faar Protester, se det gi'er jeg Fanden.
Naar bare at Chefen vil sige som saa:
Gaa ud i den syndige Verden — kjör paa,

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 200 300

At føle langs Landet paa gres Friid.
Da fik han vel vide hvad det hærte si.
Og glo paa den Skækel som gjennemgaaer Skolan;
Kan han da selv ikke drage til Toln
Om jeg nogenting kan læe solgt.
At jeg naar utallige Långe gaae paa
At Gleden er færd i sin Skole.
Tovresten saa kan jeg selv ikke fortælle.

Med Bønner af Breve jeg dir bombarder,
Et lægde Kristretterstuen.
Positivt man søger at læe mig blamer,
Saa det er en Spot og en Skam.
Jeg tør det med Ho. naar Skandal er paa Neden.
Og venter taalmodig paa (Lzen ved Neden.
Alt tank om vi dyttede Koller og F.
Ja da fik vi anden Musik, kan De troe.

Naar jeg kommer hjem til min Hær Princip,
Mig venter en lystelig Dag.
Jeg har det i Kopper at det er Skandal,
Et sandt Lærstykke af Hæd.
Den værdige Hæden jeg lær hos Skolens.
Hyd Fanden har De dog udrettet paa Hæden.
Om jeg end har skinnet i nogeting stort,
Hil Euden paa Viden at alting var Lort.

Man Solskin, det har jeg nu ogsaa ihaand,
Naar Lykken vil være min Ven.
En Handel kan jeg ogsaa luk iaa stand,
Og da kjæder jeg mig igjen.
Jeg ermer saa let de forbaekede Nøier.
Og tænker tilidst at jeg Erterne ermer.
Jeg tør det med Ho i den kritiske Stund.
Og aldrig føleminer at bruge min Mund.

Se saadan er ofte den Reiseskes Kaar.
Naar surt man skal tjene sin Brød.
Et Udal af Nøier og Fandori har faar.
Akt! Stillingen er ikke sød.
Men det naar jeg stude jeg holder paa Standen.
Om jeg naar Fæstet so det gær jeg Fanden.
Naar bare at Gleden vil sige som saa.
Gaa ud i den synderige Verden — kjør paa.

1111